

Балчишки Телеграф

В. "Балчишки телеграф"
предлага безплатна реклама в
Интернет на адрес:
www.Balchiktelegraph.com

**Реджина
Мария**

Тел: 052/46 00 66
Хотел-Ресторант-Спа Център

**Бензиностанции
ЛАФИ**

жк. Балик 0895 65 30 12
Крайпътен комплекс 0896 82 05 12
Промислена зона 0896 82 05 17

Балчик 9600
ул. "Дунав" №40
тел. код 0579
7-25-16 изп. директор
7-20-57 пласмент
7-20-55 снабдяване
7-24-37 факс

СТРОЙПЕРФЕКТ ЕООД
Строително-търговска фирма

* строителство * ремонт * проектиране *
0579/7 22 26 stroiperfekt@mail.bg
0888 205 678 www.stroiperfekt.com

СУПЕРМАРКЕТ
Аквилон

Вкусът на здравето!
тел: 7 70 30; 7 70 32

Продължение на в. "Морски телеграф" БАЛЧИК, пл. "21 септември" №1 офис 105 х-л "Балчик" GSM:089/965 52 49 E-mail:vestnikat@abv.bg

За да не бъдем последните българи

Акад. К. Косев

В празния 21 септември в ХГ Балчик се състоя литературно-музикален спектакъл с участието на акад. Константин Косев, Стоян Райчевски, Петър Маринков, Панко Анчев и разбира се с главния организатор на Националните културни празници „Албена 2013“ издателя Иван Гранитски. Много бе приятно музикалното начало и изпълнението на два валса от Шостакович и чардаш от Монти, превъплътени с пианото на Младен Тасков и цигулката на Цветан Козлев.

Акад. К. Косев представи пред елитна балчишка публика двете си

нови книги, издадени от издателство "З. Стоянов" – за нашия идол на свободата Васил Левски и за българската освободителна кауза през горнилото на Източния въпрос. Ученият говори увлекателно за живота и делото на Левски. Цитира неговата мисъл, изразена в писмо до П.Хитов: „Да има сетнина от нашето дело!“ и от тефтерчето на Левски великия въпрос на Апостола на нашата свобода: "Народе????". Този въпрос на Левски означава очакването, че народът ще се включи в освободителната борба. Макар и потушено, Априлското въстание превръща България в политически субект в Европа – обясни академик Косев, а канцлерът Бисмарк от трибуната на Райхстага заявява, че за Турската империя няма място в Европа: „Съпротивителните възможности, както на българите, така и на другите балкански народи, са твърде

ограничени, за да се противопоставят успешно на нашествениците. Затова те отправят взор с надежда за външна подкрепа. Най-напред очакванията им са насочени към Австрия, а от началото на 17 в. – главно към Русия. Рус-

Стоян Райчевски

ките монарси съзнателно стимулират тези надежди. Още през 16 в. цар Иван Грозни открил огласява освободителната мисия на Русия спрямо източноправославните християни, както заявява недвусмислено, че целта му е да освободи Цариград от игото на полумесеца. На тази основа възниква и се разпространява известната мътва за Дя-

но Иван. Същата насоченост на руската политика се откроява още по-ярко при Петър Първи и Екатерина Велика, които многократно увеличават руската мощ и още повече засилват натиска върху Османската империя."

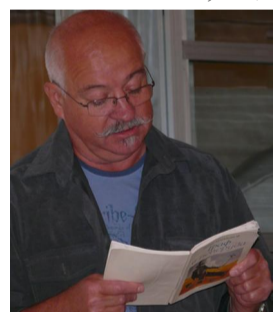
Писателят и политик Стоян Райчевски пише поредицата „Бежанци“, в която отразява трагичното етническо прочистване на българите в различни места на голямата българска държава. Той продължава делото на акад. Л. Милетич, който пише за разорението на тракийските българи през 1913 г. След Берлинския конгрес, след Илинденското въстание, когато България е разкъсана и разединена, започват бежански вълни. До къде довеждат те българите, пише истината след 100 години, Стоян Райчевски, допълвайки с анкетно проучване, множество факти и документи забележително изследване на акад. Л. Милетич.

Надявам се в тази поредица от събития да направи нужните изводи и да обясни бежанското движение и трайно заселване на българи в Северна Добруджа. Един болезнен за нас въпрос, останал недискутиран и скрит в историята, за да не накърним „братските“ взаимоотношения с други държави. А България е малка държава, не трябва много-много да се перчи. А защо е останала малка държава също трябва да се каже, макар и след 100 годи-

ни, както го прави Ст. Райчевски като устойчив политик, в книгата си за бежанците: „Етническото прочистване на българите от Източна и Западна Тракия и Мала Азия 1903-1913-1923“.

Направи впечатление, че историците не умеят да употребяват глаголни времена и особено сегашно историческо време, за което си призна и академикът.

Писателят и драматург Петър Маринков прочете откъс от своята последна книга „Граф и пеперуда“, но беше доста скучновато. Може би ако я прочетем насаме, ще

Петър Маринков

вникнем в нея по-истински.

Накрая ни поразиха

Панко Анчев

речта на писателя и редактора Панко Анчев, който възкликна наивно да възстановим морала, за да не бъдем последните българи на този свят.

Маруся КОСТОВА

Заслужено награден моноспектакъл

Актьорът Димитър Живков с почитателките си Теодора и Ралица Иванови Фото: Facebook

Димитър Живков е роден 1984 година във Враца. Работил е в театрите в Сливен и Стара Загора, от 2009 г. е в трупата на Сатирата. Тази година получава наградата „Аскеер“ в категорията „Изгряваща звезда“ за авторския му моноспектакъл „Живак“ с режисьор Димитър Стефанов. Сценографията е на Димитър Димитров, музиката на Мартин Каров. Актьорът се превъплъщаваше във впечатляващ брой персонажи – Здравко, г-н Димитров, Бабата, Възводния, Снайпера, Анна, Йощко, Веси, Бацие Мише, Спас Певеца, Стрина Милетка.

Публиката от първата минута на спектакъла се смееше неподправено, от сърце. В тези трудни, протестни времена, когато смяха, че е почти невъзможно някой да предизвика усмивка на лицето ми и аз бях разсмияна. Хуморът беше повече весел и без сарказъм в началото представлението. Колкото то отиваше към края си, толкова повече прози-

раше тъга, примесена все повече с иронията НА действителността ни. В началото Здравко беше само момче, предизвикващо смях най-вече с белите си, после войник, и то влюбен в Анна, макар и до болка простоват, недоляган до глупост. С напредване във времето пред нас изпъкваше все по-напереният мъж, осезателно и властно триумфиращ в лицето на г-н Димитров. Познати такива образи, в безброй варианти има, У всеки от нас, уви!

Едно от средствата, и то най-важното, с които се изразяваше хуморът, бе автентичният, врачански диалект в лицето Здравко. И ако във Врачанско или Софийско, всичко разказано на типичен врачански е смешно, то за балчишката публика е многократно по-смешно. Но разказано истински, а не пресилено. Тази постановка задължително трябва да бъде видяна от някои телевизионни предавания, и по-точно от едно.

/Продължава на стр. 2/

Младен Тасков (пиано) и Цветан Козлев (цигулка) създадоха невероятно настроение с виртуозните си изпълнения. Фото: М. Костова

